

COMUNICACIÓ ([HTTP://COMUNICACIO.E-NOTICIES.CAT/](http://comunicacio.e-noticies.cat/)) · 11 D'ABRIL DE 2017. 09:32H.
([HTTP://HEMEROTECA.E-NOTICIES.CAT/2017-04-11/](http://hemeroteca.e-noticies.cat/2017-04-11/))

“Vicent Sanchis va ser el millor director de l'Avui”

Maria Favà, autora de la història d'aquest diari: "Diuen que La Vanguardia va entrar a l'accionariat a canvi de les freqüències de Rac1"

Maria Favà

Va haver-hi una època en la que, en el periodisme local barceloní, hi havia tres persones que remenaven les cireres: la Maria Eugenia Ibáñez d'El Periódico, el malaguanyat Lluís Sierra de La Vanguardia -va morir l'agost de l'any passat- i la Maria Favà a l'Avui. Després, clar, n'hi havia d'altres -m'estalviaré noms per no deixar-me'n cap-, però els tres esmentats eren veritables mosques colloneres de l'Ajuntament que és el que ha d'aspirar a ser un periodista.

De la Maria Favà, ara retirada i que es dedica a fer d'àvia -una tasca segurament més gratificant que el periodisme-, recordo per exemple una crònica del 5 de juny del 2008 en la que advertia que l'Hotel del Palau, al costat del Palau de la Música, feia flaire de corrupció. Els fets, maluradament, li han donat la raó.

Ara, després de més de 30 anys a l'Avui, acaba de publicar la història d'aquest diari: “Diari Avui (1976-2009). Entre el somni i l'agonia” (Metemora). Com va dir el periodista Ton Clapés durant la presentació -no confondre amb l'estrella de Rac1 Toni Clapés- no és la història feta per un saberut professor universitari, sinó per una periodista a peu de carrer que, a més, ha parlat amb un munt de testimonis.

- No ha aconseguit esbrinar qui pagava les nòmines a l'Avui

El primer any eren diners propis. Després de la diputació del Tarradellas, del govern Pujol, d'empresaris convergents, directament d'algunes conselleries com la d'Ensenyament per fer el suplement d'ensenyament... Crec que el suplement de cultura durant molt de temps el van pagar els editors. Però una llista exhaustiva dels "paganos" no la tinc. I ja m'agradaria.

- L' Avui, de fet, no va guanyar mai calés. Com va poder aguantar tants anys?

Guanyar, guanyar crec que mai. Alguns anys, pocs, devien quadrar els balanços. Vam poder aguantar perquè els diners venien del que ja dic en la resposta anterior.

- La Vanguardia va entrar en l'accionariat a canvi de les freqüències de RAC1?

Això es el que es diu. No hi ha papers que ho provin. I si existeixen, no els ensenyaran.

- L' Avui era el diari de Convergència? Almenys portaven penjada aquesta llufa.

La llufa sempre la va portar penjada. I ja se sap que qui paga mana però la majoria dels directors van intentar fer un diari el més independent possible. Acceptaven el càrrec perquè els hi prometia mans lliures fins que els feien plegar per alguna cosa que havia fet empenyar massa els convergents.

- Si no recordo malament, i crec que això no surt al seu llibre, fins i tot van sortir factures falses de l'Avui durant la instrucció del cas Casinos

Durant la instrucció d'aquest cas hi va haver un registre al diari. Però els mossos van venir a mirar els calaixos dels redactors. Nosaltres ens petàvem de riure. En el calaix d'un periodista que després ha esdevingut un biògraf notable, hi van trobar un ampolla de Torres 10 anys.

- Vostè explica que Pujol "telefonava personalment a les dotze de la nit" i, de vegades, canviaven la portada.

Hi ha diferents testimonis que ho expliquen.

- O que hi havia periodistes que passaven de fer de subdirector de l'Avui a cap de premsa del president.

Vostè es refereix a l'Emili Álvarez Moline. Sí, té raó. Però el Jaume Guillamet, que també va ser subdirector, en plegar de l'Avui va anar de cap de premsa al carrer Nicaragua. I l'Àngela Vinent de cap de premsa de l'alcalde Maragall.

- En realitat el diari era un camp de batalla dels diferents corrents de Convergència llavors? Pujolistes, roquistes, prenafetistes.

Doncs a temporades, sembla ser que sí.

- Les autoentrevistes de Pujol eren certes. Bé, Lluís Foix ja ho va confirmar fa temps

Que jo si sàpiga, algunes sí. La més sonada és una que no va sortir signada per cap redactor per una "distracció" d'algú.

- És curiós com Pujol, tot el que tocava, ho trencava. Almenys pel que fa a mitjans de comunicació: El Correo Catalán, Destino, l'Avui, - Cadena 13, Ona Catalana. Vostè no hi estarà d'acord, però no sé si afegir-hi TV3. És evident que té seriosos problemas.

S'esmenta com exemples d'això que diu vostè els casos d'Oriflora i el Correo Catalan. En el cas de l'Avui, el va anar aguantant encara que fos amb una sabata i una espadanya.

- De totes maneres, els partits sempre han volgut ficar cullerada als mitjans. El PSC 'tenia' El Diari de Barcelona i El Món.

Sí, deu ser inherent a la condició política.

- L'Avui, en tot cas, va ser escola de periodistes: Quim Monzó, Miquel Calçada, Jordi Vendrell o Ramon Barnils van passar-hi. En alguns casos molt joves.

Vostè esmenta aquí opinadors, col·laboradors, estrelles. Però aquests han repicat molt pocs teletips. L'escola que cal valorar són els periodistes-periodistes, els que fèiem carrer, els que traduïem teletips, els que anàvem a plenaris, els que aguantàvem polítics,...

- José Manuel Lara, tant criticat de vegades pel sobiranisme perquè també tenia La Razón, estava disposat a salvar l'Avui? De fet, també va salvar anys després Edicions 62.

Per conveniència política. Suposo.

- "Roures no perd mai. És com els gats: té set vides i sempre cau de quatre potes". La frase és seva.

Sí. Però sovint deixa molts damnificats darrere. El cas del Público és el més recent.

- La venda de l'Avui a El Punt va ser una absorció. Vostè diu l'actual diari no ha arribat mai "ni a la sola de la sabata del diari que va dirigir Vicent Sanchis.

En aquella casa hi ha gent molt bona però potser el que no és tan bo és la direcció.

- Per vostè el millor director va ser Sanchis.

Per mi i per molts altres companys.

- Pujol tenia dubtes sobre Villatoro perquè no cridava.

Això és el que explica el mateix Villatoro.

- Albert Viladot i Max Cahner estaven a matar. Salvador Cardús va arribar a escriure una peça per desmentir els editorials de l'Avui.

Per ordre del Cahner, sí. Aquest exemple s'hauria d'estudiar a les Facultats.

- Max Cahner queda fatal: "una persona torturada" o "es va barallar amb mig país".

Era un patriota però no feia gaires amics.

- La relació entre Vicent Sanchis i Albert Sáez, que era el seu segon, va acabar malament. Vostè afirma que Sáez, ara a El Periódico, "es distanciar de Sanchis per vetllar pels seus propis interessos". No sé si ens en pot fer cinc cèntims.

El Sanchis pot ser molt discret.

- Xavier Bosch i Toni Cruanyes "van passar sense pena ni glòria".

Correcte.

- De fet a Toni Cruanyes el qualifica de "Cruanyes, el breu".

Si i com continui així l'entrevista no podré sortir al carrer sense mocador.

- Qui era Mercè Garcia?

Secret de sumari. Si li dic no em convidarà mai a un dinar que fa molts anys que em va prometre.

- A Carles Flo crec que els de Convergència encara no li han perdonat.

I no ho entenc.

- Què va fallar a l'Avui? Vostè es queixa sovint que "l'empresa d'empresa només tenia el nom" Per què va acabar tancant? No hi havia mercat?.

És el que intento explicar al llarg del llibre. El Punt havia de ser la continuació de l'Avui.

- No sabia que CCOO va cobrar el 5% per portar la defensa dels treballadors de l'Avui. A més no van quedar contents.

A mi no em van representar. En el meu acomiadament em va ajudar el Sindicat de Periodistes on jo no estava afiliada.

- Tinc la sensació que, de tots els comentaris, els més esmolats són els de Lluís Bonada. Fa gràcia quan diu que no es pot fer de director de diari i escriure novel·les alhora. I no el conec personalment.

Estic d'acord. El Lluís és un crack. I un bon amic.

- Què se n'ha fet l'arxiu de l'Avui. Bé, el de l'Avui el d'El Correo Catalán perquè el van heretar.

Està perdut per culpa d'Hermes. O potser se l'han venut i algun dia apareixerà en una universitat de l'altra punta del món.

- Ara diré una heretgia: els Països Catalans existeixen? Vostè mateixa ho escriu: "el diari no es va vendre bé ni a la Catalunya Nord ni a les Illes ni al País Valencià."

Existeixen. Que es no vengués el diari és un altre tema.

- Em temo –això no és una pregunta: és una afirmació- que tenim un país més prim del que pensàvem i que el procés ho acabarà de confirmar: la prova és que l'Avui va tancar el 2009. /Una entrevista de Xavier Rius

